

Rättsstatens för folket mörkade SAMMANBROTT

24 påståenden svåra att vederlägga

JAN GILLBERG

När jag tittar i min hylla med Palmeböcker slår det mig hur titlarna innehåller ord som

"Palmegåtan"
"De sammansvurna"
"Mordets dunkel"
"Förbannelsen"
"Det dunkelt tänkta"
"Öppna och dolda motsättningar"
"Konspiration"
"Mörkläggnings"

Ingen av alla de böcker som skrivits om "Palmemordet" har för mig givit ett heltäckande och övertygande svar på frågan om vad som hände den där sena februarikvällen för nu 30 år sedan i hörnet på Sveavägen och Tunnelgatan inbegripande de till det inträffade bakomliggande omständigheterna.

Enskilda frågor har penetrerats på ett sätt att frågan fått ett entydigt och övertygande svar. Ett exempel på detta är när **Sven Anér** efter gedigen research gör klart att **Hans Holmér** inte befann sig i Borlänge under det som kommit att kallas "mordnatten" utan lät sig köras i centrala Stockholm av sin sedermera hastigt avlidne chaufför **Rolf Dahlgren** – något som denne vittnat i flera skilda sammanhang. Det märkliga med ett sådant – som det måste anses – ostridigt förhållande är, att det inte fått något riktigt genomslag i "Palmemordlitteraturen". Ingen bestriider. Men avslöjan-

det får ändå inte det genomslag i de olika "experternas" analyser. Det är som om det Anér lyckats visa – att självaste spaningsledaren for med osanning och detta i en fråga av avgörande betydelse – är så "stort" att "experterna" inte lyckats fullt ut ta till sig det som Anér på ett övertygande sätt visat. Man måste också fråga sig: Varför kallade inte **Ingvar Carlsson** i sin egenskap av statsminister till sig Holmér för att få ett vidimerat svar på denna för spaningsledarens trovärdighet känsliga fråga? Den frågan väcker i sin tur en och annan fråga.

Krismötet på Korsika

För att förstå det vi kommit att kalla "Palmemordet" och tränga igenom det dunkla, som alltjämt omger händelsen, är det nödvändigt att utgå från ett perspektiv, som sträcker sig ett stycke bakåt i tiden.

Vakrörelsen 1985 hade tagit hårt på Olof Palmes krafter – både fysiskt och psykiskt. Många i hans nära omgivning upplevde honom som sjuk – även detta både fysiskt och psykiskt – och att han borde träda tillbaka. Rykten av varje-handa slag började cirkulera. Hur förhöll det sig med de återkommande besöken på Beckomberga sjukhus? Handlade det verkligen om att han besökte sin dementa mamma eller handlade det om att att

han själv undergick behandling av något slag? Hade inte mamman gått bort flera år tidigare?

Olof Palme borde träda tillbaka – helst frivilligt. Det var också den samfälliga uppfattningen bland deltagarna i ett – som det måste anses ha varit – krismöte på Korsika, där **Carl Lidbom** hade ett hus. Utöver Lidbom deltog **Kjell-Olof Feldt** med hustru **Birgitta von Otter**, **Harry Schein** och **Carl-Johan Åberg**. I **Björn Elmbrants** bok om Palme talas även om "några till". Vilka dessa kan vara, kan Elmbrant, då jag ringer honom, inte påminna sig. Boken skrevs för 28 år sedan. Elmbrants förmodan är att det gällt "ett antal tjänstemän". Men vilka och varför??

En hygglig gissning är att Kjell-Olof utifrån sina personliga erfarenheter var den vid Korsikamötet drivande och Harry den som var mest lämpad att få Olof att förstå vad som var bäst både för partiet och honom själv.

Ett ofta omnämnt exempel på uttrycken för Palmes utbrändhet är episoden, då Palme under en föredragning med Feldt plötsligt tog fram en flöjt som han med frånvarande blick låtsades spela på. Feldt hade då plockat ihop sina papper och diskret lämnat rummet. Ett annat exempel var när Feldt hade haft en föredragning för Palme om penningpolitiken. Palme hade då helt abrupt förklarar: "Jag begriper mig inte på det där. Gör vad fan ni vill..."

Någon tanke på att träda tillbaka hade

Palme dock inte. Det har också sagts, att Palme en tid efter Koriskamötet återfunnit en del av sin energi. Men sedan kom **Harvardaffären** och Palme hamnade i en ny kris.

En kort tid före det som inträffade den där sena februarikvällen för 30 år sedan skall Palme – trots sitt tidigare motstånd – för en trängre krets ha förklarat sig önska träda tillbaka. En i denna krets skall **Sven Andersson** och en annan **Sven Aspling** ha varit. Rimligen också **Ingvar Carlsson**.

Dagen då det hände

För Olof Palme hade dagen då det hände, som sedan omskrivits i 30 års tid, varit en dag utan något riktigt program. Lite av

en slapp- och vilodag. Han hade varit till Ströms herrekipering och hämtat ett par kostymer. Han hade också för tidningen Statsanställd ställt upp för en intervju – den intervju då han efter att helt kort stått framme vid fönstret för att sedan ha kliva tillbaka och då yttra: ”*Man vet aldrig vad som finns där ute*”. Intervjuen gjord av **Ingvar Ygeman**, far till nuvarande inrikesministern.

Han hade varit på ett av sin omgivning omvitnat gott humör. Men detta goda humör förbyttes i vad som skulle kunna uppfattas som oro och/eller stark irritation, när han fick ett inkommande telefonsamtal – ett helt kort samtal.

Under eftermiddagen hade det bestämts att han och Lisbeth skulle gå och se filmen ”*Bröderna Mozart*”, som visades på biografen Grand i hörnet av Sveavägen

och Tegnérgatan. Eventuellt skulle Märten och hans flickvän ansluta sig.

Livvaktsskyd?

En fråga som inte fått ett entydigt svar är, huruvida Palme för kvällen beställt, icke beställt eller rentav förklarat sig inte önska livvaktsskydd.

Hur det nu förhåller sig med den saken tycks ett avsteg från gällande rutiner gjorts med innebörden, att makarna Palme kvällen ifråga inte hade något livvaktsskydd. Däremot skall det denna kväll cirkulerat ett flertal personer utrustade med walkie-talkie. Om detta gjordes de påföljande dagarna ett stort antal anmälningar, som dock inte tycks ha gjorts föremål för närmare utredning. Även kring frågan om livvaktsskydd eller inte och om inte varför, råder oklarhet.

Här skall nu göras en rekonstruktion av den ”händelse” som kommit att omnämnas som ”Palmemordet”. Jag har valt att göra det i form av ett antal påståenden.

Påstående 1

Vid Korsikamötet uttalade deltagarna stor oro för Olof Palmes tillstånd men också för vad som skulle bli konsekvenserna av att olika skandalmässiga händelser i vilka Palme deltagit kom till offentligheten. Redan cirkulerade för Palme kompromterande rykten. Skulle dessa få allmän spridning skulle Partiet och ytterst landet allvarligt skadas. Det handlade också om ”rikets säkerhet”.

Hur mycket av detta kunde omvärldens säkerhetstjänster tänkas ha kännedom om? Kanske mer än vi själva? Och hur skulle inte detta kunna utnyttjas? I det uppkomna krisläget var det nödvändigt att på det ena eller andra sättet få bort Palme som både statsminister som partiordförande. När som helst kunde en megaskandal brisera.

Under det flera dagar långa mötet diskuterades ett flertal handlingsalternativ. Vissa men ganska små förhoppningar ställdes till att **Harry Schein** skulle kunna lirka fram en lösning i samförstånd med Palme. **Carl Lidbom** menade dock att ”frivilligalternativet” – att Palme skulle dra sig tillbaka av egen fri vilja – inte erbjöd någon lösning. Medierna skulle i en störtflod berätta vad de redan visste och gräva fram ännu mer. Därmed skulle skadan för både Familjen Palme, Partiet och landet inte bara uppstå utan komma utom kontroll. Vad som krävdes var något mer handfast.

Det var i diskussionerna om detta som idén om att engagera paret **Ebbe Carlsson** och **Hans Holmér** som ”fixare” kom upp. Att engagera dessa måste dock förankras hos

Ingvar Carlsson, vilket också skedde. Valet av åtgärder överläts åt de båda ”fixarna” med Lidbom i bakgrunden som ett slags **Gudfader**. Ju mindre de i övrigt inblandade visste, desto bättre.

Påstående 2

När ”händelsen” väl inträffat var Holmér/Carlssons övergripande strategi att rikta ”tunnelseendet” så att de främjade Partiets - Partiets med stort P – intressen. Detta efter varje nytt spår med full kraft. Det började med den påstått Palmehatande 33-åringen och fortsatt med olika personer och grupperingar, som kunde åsättas ”högerstämpel”. Utifrån ”mordutredningssynpunkt” inte särskilt professionellt. Mordkommissionen ställdes också alltifrån början åt sidan samtidigt som länspolisstyrelse Holmér gjorde sig till både spaningsledare och chefsutredare med Ebbe Carlsson som fritt opererande konsult.

”Spårandet” har alltsedan detta med ”33-åringen” kommit att i en allt större utsträckning överläts till medierna, som fullföljt uppdraget att ge ”spårandet” rätt politisk laddning.

Påstående 3

Efter biobesöket på Grand promenerar makarna Palme söderut längs Sveavägens västra sida fram till ett gatukök, som de rundar. På andra sidan gatuköket blir de upphämtade av en bil. De går således inte över Sveavägen till dess östra sida. Det blir därför inte möjligt för Lisbeth att titta i

det av henne i polisutredningen omtalade skyltfönstret. Det finns heller inga vittnesmål från bilister och/eller deras passagerare om att de sett paret Palme komma gående tvärs över Sveavägen.

Påstående 4

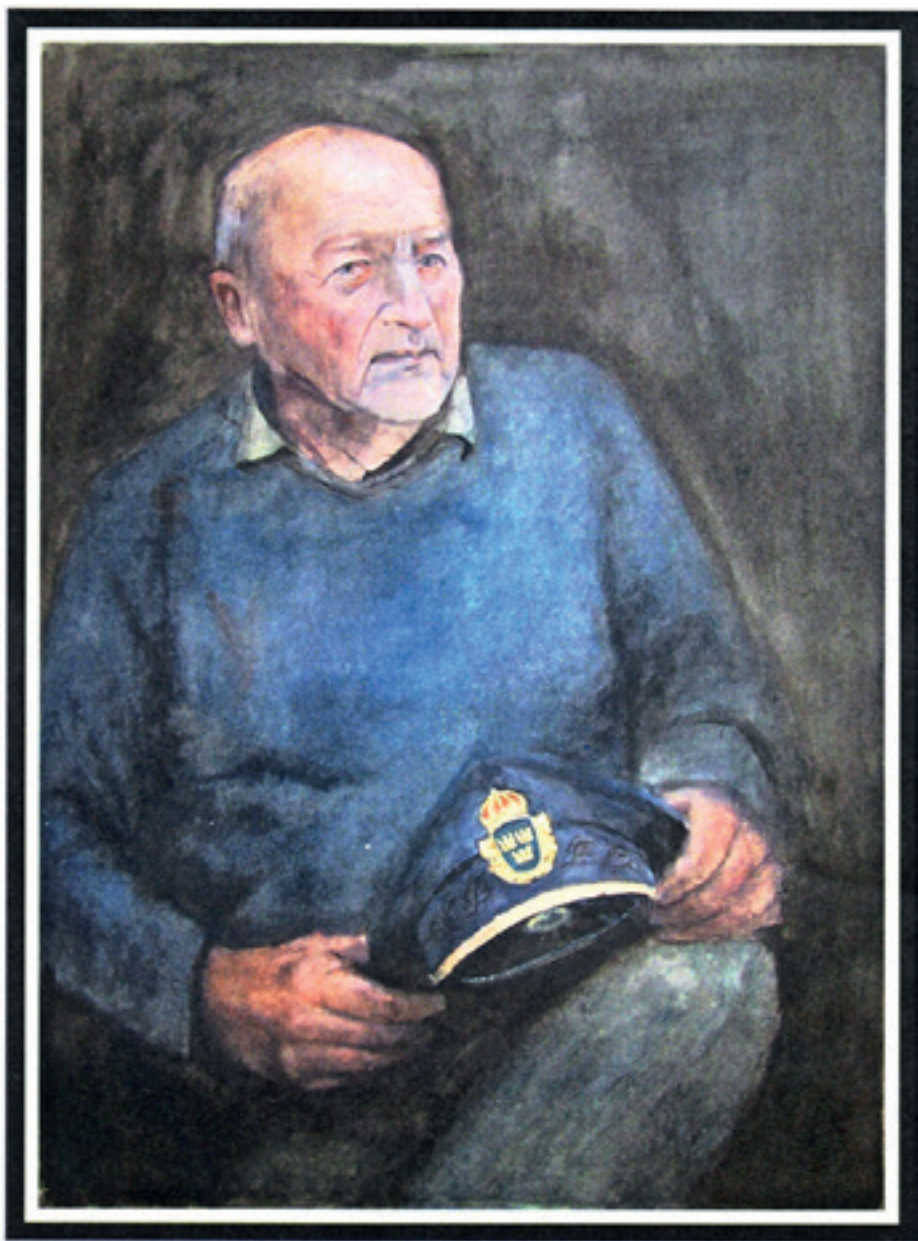
I ungefär tiden samtidigt kommer ett par, som liknar paret Palme, promenerande på Sveavägens östra sida. Paret stannar till vid det av Lisbeth Palme omtalade skyltfönstret. Detta par har nu iklätt sig rollen som Olof och Lisbeth Palme. Efter någon minut fortsätter de söderut.

Påstående 5

När det par som iklätt sig rollen som Olof och Lisbeth Palme står framför skyltfönstret sitter Stefan och Bill på restaurant Wallonen vid Kungsgatan och väntar på meddelande från en av de i området cirkulerande walkie-talkie-männen om att nu är det dags. Stefan – den av de båda som som hade uppdraget att utföra gärningen – har tagit sobril och druckit vodka för att hålla nerverna i schack. Han skyndar iväg och hinner lagom positionera sig invid en av de båda annonsplaceringarna ett kort stycke från Dekorimahörnet.

Påstående 6

När det ”utbytta” paret Palme passerat den annonsplacering bakom vilken Stefan ställt sig, kliver Stefan fram och en kort

Målning av Markus Andersson

Gösta Söderlund. Det befäl som var först på platsen för händelsen den 28 februari 1986 i hörnet av Sveavägen och Tunnelgatan kunde inte se att det var Olof Palme som skjutits. Söderlund är avliden. En kollega som understödde Söderlund i dennes ifrågasättanden av "Palmeutredningen" mördades med 15 knivhugg i bröstet.

ordväxling uppstår, som ömsevis bekräftar att de skulle mötas.

För den utbyte Palme handlade uppdraget inte om att utföra ett statsministermord utan att – trodde han – agera mottagare av känslig dokumentation ägnat att allvarligt kompormettera den riktige Palme. Rentav att få honom avslöjad som "landsförrädare" och på det sättet få den utbyte Palme att bli hjälte i vissa på den tiden Palmehatande kretsar. Det var på det sättet han hade lockats att anta uppdraget.

För Stefan var uppdraget att skjuta den riktige Palme – mot ekonomisk ersättning men också av politisk övertygelse. Inte att enligt en av Hans Holmér och Ebbe Carlsson

uttänkt och sedan genomförd plan få Olof Palme att nästintill bokstavligt gå upp i rök. Om den planen saknade Stefan kännedom. Holmér fanns för Stefan inte med som den verkliga uppdragsgivaren. Inte heller Ebbe Carlsson. När det gäller Stefan var det andra storheter som styrde. Stefan hade värvats av två – som de uppgav sig att vara – CIA-agenter men i själva verket – som det verkar – GRU-agenter. Se vidare artikeln "Palme-mordet? Vad skall man tro?" (DSM 4/2010).

Påstående 7

Efter att ha avlossat de båda skotten skyndade Stefan iväg uppför trapporna

som leder till Malmskillnadsgatan. Stefan är "Olympiasimmare" och har alltid varit noga med att underhålla sin kondition. Uppe på Malmskillnadsgatan väntade en polis med koppling till "Baseballigan" nu utklädd till gatuhora. Till denna överlämnade Stefan den revolver han använt. Gatuhoran klev sedan ombord på en buss. Själv skyndade Stefan vidare över Johannes kyrkogård och vidare till en möbelfirma vid S:t Eriksgatan med pentry och övernattningsmöjligheter en trappa ner. Där vistades Stefan sedan ett antal dagar.

Påstående 8

Efter att ha hämtats upp av den bakom gatuköket på Sveavägen förbipasserade bilen transporterades Olof Palme till den flygplats från vilken han lämnade Sverige med destination Paris med sitt Pasteurinstitut. Flera oberoende källor uppger att Palme sedan befunnit sig på olika platser i Ryssland. För ett år sedan på ett sjukhus i utkanten av Moskva. Är han ännu vid liv har han hunnit vffylla 89 år.

Påstående 9

Efter att ha hämtats upp av den bakom gatuköket på Sveavägen förbipasserade bilen anländer Lisbeth Palme till Sabbatsbergs sjukhus inte med den ambulans som hade hämtat upp den utbyte och ihjälskjutne Palme jämte dam föreställandse Lisbeth utan i en polisbil. Lisbeth Palme bär då en annan kappa än den som den utbytta Lisbeth Palme hade burit. Detta är fotodokumenterat av fotografen Ulf Karlsson - se DSM 4/2014, sid 19.

Påstående 10

Det till hörnet av Sveavägen och Tunnelgata först anlända polisbefålet Gösta Söderström (plötsligt avliden) hade inte känt igen den skjutne svårt blödande mannen som Olof Palme.

Påstående 11

Den till Sabbatsbergs sjukhus anlände och nu avlidne mannen hade inte känts igen av obducenten Milan Valverius (jämte hustrun en och samma dag avliden). Valverius hade inte tillåtits närvara vid brottsplatsundersökningen - normalt en självklarhet - något som denne rest invändningar mot.

Påstående 12

Det sekretessbelagda obduktionsproto-

Foto: Jan Gillberg

Ronny vid sin vän Stefans kista i Gustaf Vasa Kyrka i Stockholm.

kollet har Hans Liljeson lyckats spåra. Vid ingående granskning har han funnit protokollet vara förfalskat, något han visar i två i DSM publicerade artiklar : 1) ”Palmes falska obduktionsprotokoll. Därför mörkläggs protokollet” (DSM 3/2014). 2) ”Palmes falska obduktionsprotokoll. Obducenter i fokus” (DSM 4/2014).

Påstående 13

Hans Holmér förlade sina förhör med Lisbeth Palme till Ebbe Carlssons bostad i centrala Stockholm och inte – som hade varit det korrekta – till Polishuset. Vid dessa ”förhör” kunde Holmér i avspänd miljö ge Lisbeth instruktioner ägnade att möjliggöra mörkläggningen av den sanning som skulle – enligt vad han själv uttalat – ”skaka Sverige i sina grundvalar”. En sådan instruktion var att vägra att delta i någon brottsplarsundersökning, något som lätt skulle avslöja att hon aldrig varit på platsen. Denna hennes vägran har haft avgörande betydelse för mörkläggningen.

Påstående 14

Vid en hårt kritiserad fotokonfrenation utpekades **Christer Pettersson** av Lisbeth Palme som gärningsmannen. I förväg hade hon fått veta att gärningsmannen var alkoholist. Konfrontationen inleddes med att Lisbeth förklarade: ”Det ser man ju vem som är alkoholist.” Vid handläggningen av målet mot Christer Pettersson ställde hon ett antal regelstridiga krav. För sin medverkan vid förhör krävde hon att

Petterssons juridiska ombud **Arne Liljeros** (plötsligt avliden) inte skulle vara närvarande. Vidare skulle vid förhör där Lisbeth Palme deltog varken bandupptagning eller skriftliga anteckningar tillåtas. Detta var krav som företrädarna för de rättsvärdande myndigheterna fann sig i.

Påstående 15

Stefan var sammanboende/gift med estniskan Eve med adress Observatoriegatan. Eve är inom GRU utbildad attackdykare och har lägenhet i Tallinn. När Stefan drabbades av depression och uppsökte präst blev han en högrisk för den sanning som ”skulle skaka Sverige i sina grundvalar”. Han hittades död i lägenheten vid Observatoriegatan. När dödsfallet inträffade, befann sig Eve i Tallinn.

Påstående 16

Det är rimligt att Stefans relation till en GRU-kvinna förklarar, att man på den sovjetiska sidan hade – vilket på olika sätt är styrkt - förhandskänedom om händelsen vid hörnet av Sveavägen och Tunnelgatan.

Påstående 17

Stefan går – särskilt när han skyndar – på det karakteristiska sätt som omtalats i beskrivningar av ”gärningsmannen”. Detta finns dokumenterat i en av DSM finansierad i hemlighet gjord videoinspelning.

Påstående 18

Den efter två år och nio månader av Lisbeth Palme utpekade ”gärningsmannen” och i hovrätten friade Christer Pettersson fick bakhuvudet krossat, när han lämnade S:t Görans beroendecentrum. Detta ett tjugotal meter från centrets entré. Vid slaget förlorade han medvetandet, vilket han sedan inte återfick. Han avled efter någon dag. Obduktionsprotokollet belades med 30 års sekretess. Se vidare artikeln ”Syndabocken” (DSM 4/2005).

Påstående 19

En tid före händelsen utanför entrén till S:t Görans beroendecentrum hade Christer Pettersson gjort flera försök att få till stånd ett möte med **Mårten Palme**. Detta för att för honom berätta vem som avlossat skotten i hörnet av Sveavägen och Tunnelgatan. På sista sidan i sitt pass, vilket Pettersson uppges att alltid ha burit med sig, fanns en anteckning med namnet på och telefonnumret till Stefan. Mårten har bekräftat att Pettersson sökt honom och samtidigt beklagat att något möte inte kom till stånd innan Christer Pettersson hunnit avlida. Anteckningen hade gjorts i samband med att Stefans vän Ronny stött ihop med Christer i Uppsala. Vänskapen i kretsar som det här gäller har sina svagheter.

Påstående 20

Trots den i Svea Hovrätt friande domen har Christer Pettersson för en stor del av den svenska allmänheten kommit att gälla som ”gärningsmannen”. Det gäller också i en stor del av ”Palmemordlitteraturen” och bland åtskilliga så kallade ”experter”. Detta trots att han hade försökt få möjlighet att för Mårten Palme berätta vem som avlossade skotten i hörnet av Sveavägen och Tunnelgatan. Och trots att han själv blev ihjälslagen utanför entrén till S:t Görans beroendecentrum – ett mord som är belagt med 30 års sekretess.

Påstående 21

Den som friats från det han eller hon anklagats gäller som oskyldig. Så är det – skall vara – i varje samhälle som gör anspråk på att beaktas som en rättstat. När **Stefan Löfven** i samband med uppmärksamheten kring att det förflutit 30 år sedan skotten i hörnet av Sveavägen och Tunnelgatan avlossades förklarade, att han trodde mer på Lisbeth Palme som pekat ut Christer Pettersson som den som avlossade skotten än den domstol – Svea hovrätt – som friat honom från denna anklagelse.

Platsen utanför entrén till S:t Görans behandlingscentrum, där Christer Pettersson hittades medvetlös med krossår i bakhuvudet. Han avled några dagar senare utan att ha återfått medvetandet. Obduktionsprotokollet är belagt med 30 års sekretess.

Därmed bröt regeringschefen mot fundamenta i svensk och alla rättsstaters rättsordning, något som borde ha givit upphov till häftig kritik i medierna och den allmänna samhällsdebatten.

Men både Löfven och medierna hade gjort gemensam sak genom att dessa dagar mångfald bryta mot en annan grundregel, nämligen den som stadgas i Brottsbalken 5:4:

”Förtal av avliden skall medföra ansvar om gärningen är sårande för de efterlevande eller den eljrst med beaktande av den tid som förflutit sedan den avlidne var i livet samt omständigheterna i övrigt anses kränka den frid som bör tillkomma den avlidne.”

Om svensk lag skulle börja tillämpas - även när det av den ena eller andra anledningen skulle upplevas som politiskt icke opportunt - skulle mycket vara annorlunda i Sverige.

Påstående 22

Hans Holmér (avliden under oklara omständigheter) skall vid sin bortgång påbörjat skrivandet av sina memoarer. Vad säger den kvinna som han sammanbodde med?

Påstående 23

Ebbe Carlsson (avliden i aids) hade ett omfattande arkiv. Detta brändes efter hans död. Detta enligt hans i testamente uttryckta önskemål. Därmed gick många hemligheter och klargörnden förlorade.

Påstående 24

Mycket av rådande dunkel skulle skingras, om svenska folket fick veta vad som avhandlades på mötet i Äppelbo i Vansbro kommun.

— Med dessa påståenden har jag presenterat ett antal utgångspunkter – det finns förvisso fler - för sökandet av den sanning, som enligt Hans Holmér är så brisant, att den skulle få Sverige att skaka i sina grundvalar. Med ett avslöjande av den sanningen kan Holmér svårligen avsett ett avslöjande om att Olof Palme skulle ha mördats av en A-lagare med en av allmän misskötsel undergrävd kondition. Men väl kan han ha avsett det slags hemliga scenario om dubbelspel och statskupp, som Hans Liljeson med stor intellektuell skärpa beskriver i sin bok – en bok som inte uppmärksammats i något av alla de medier som utsatt det svenska folket för en formlig hjärntvätt även drabbad inte så få ”experter”, enligt vilken Christer Pettersson – själv liksom ”gärningsmannen” (Stefan) och den ”utbytte Palme” (okänd) mördad - skulle vara ”gärningsmannen”. Detta samtidigt som den riktige Olof Palme lämnade landet för 30 år sedan, vilket inte hindrar det svenska polis- och rättsväsendet från att fortsätta att till höga kostnader jaga ”Palmes mördare”.

Hur och när kommer de som gjort detta nedrägeri möjligt att straffas?

Dubbelspel och Statskupp?

I boken ”Palmemordets hemliga scenario” skildras vad författaren – juristen och pensionerade advokaten Hans Liljeson – funnit vara ett osannolikt dubbelspel i regi av osynliga maktthavare. Parisambassadören Carl Lidbom var den som genom sina undvikande svar vid en lunch i Paris ledde Liljeson in på detta spår.

Kan beställas på e-postadressen: order@dsm.nu Det går också att skriva till adressen nedan.

DeSaMeK
Publishing AB

Box 99
563 22 GRÄNNA